

Освѣнъ туй, за търпението и рѣвността си, Иголкинъ получилъ и голѣмо количество пари.

66.

Иголкинъ прощава господаря.

Слѣдъ завръщанieto на Иголкина въ Руссия, господаря го неназовавалъ освѣнъ дѣдо, и никога не заминувалъ презъ Новгородъ безъ да го не посѣти. Той много обѣчалъ неговия внукъ, годишенъ момъкъ; въ едно изъ посѣщенията си, той казалъ на Иголкина:

— „Дѣдо! дай менъ твоя внукъ, азъ ще го запиша въ моя полкъ и слѣдъ три месеци ще го направя офицеръ; азъ ще са постарая за неговото щастие.“

— Не, господарю, не мога въ старостъта си да се раздѣля отъ него; той е мойто едничко утѣшение, а освѣнъ туй управлява и работата ми, отговорилъ стареца.

Монарха се старалъ да го убѣди; Иголкинъ му казалъ:

— Вий, господарю, сте занимати съ много работи и не ще ви остане време да мислите за моя внукъ; измежду работитѣ си не ще са и сетите за него.

— „Не, дѣдо,“ казалъ монарха, „заслугитѣ, които ми правятъ другитѣ, азъ никога не забравямъ.“

Съ една дума, Иголкинъ билъ принуденъ да изпълни волята на господаря.

Негово Величество зель младия и приличния внукъ и го записалъ войникъ въ преобреженския полкъ. Господаря въ туй време обаче билъ много занятъ, най-вече съ преговоритѣ, които са започе-